

Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА СЪДА (голям състав)

5 май 2015 година *

„Жалба за отмяна — Осъществяване на засилено сътрудничество — Създаване на единна патентна закрила — Регламент (ЕС) № 1257/2012 — Член 118, първа алинея ДФЕС — Правно основание — Член 291 ДФЕС — Делегиране на правомощия на органи извън Европейския съюз — Принципи на автономия и еднакво прилагане на правото на Съюза“

По дело C-146/13

с предмет жалба за отмяна, подадена на основание член 263 ДФЕС на 22 март 2013 г.,

Кралство Испания, за което се явяват E. Chamizo Llatas и S. Centeno Huerta, в качеството на представители,

жалбоподател,

срещу

Европейски парламент, за който се явяват M. Gómez-Leal, M. Dean и U. Rösslein, в качеството на представители,

Съвет на Европейския съюз, за който се явяват T. Middleton, F. Florindo Gijón, M. Balta и L. Grønfeldt, в качеството на представители,

ответници,

подпомагани от:

Кралство Белгия, за което се явяват C. Pochet, J.-C. Halleux и T. Materne, в качеството на представители,

Чешка република, за която се явяват M. Smolek и J. Vlácil, в качеството на представители,

Кралство Дания, за което се явяват C. Thorning и M. Wolff, в качеството на представители,

Федерална република Германия, за която се явяват T. Henze, M. Möller и J. Kemper, в качеството на представители,

Френска република, за която се явяват G. de Bergues, F.-X. Bréchet, D. Colas и N. Rouam, в качеството на представители,

Великото херцогство Люксембург,

* Език на производството: испански.

Унгария, за която се явяват М. Z. Fehér и К. Szíjjártó, в качеството на представители,

Кралство Нидерландия, за което се явяват М. Bulterman и J. Langer, в качеството на представители,

Кралство Швеция, за което се явяват А. Falk, С. Meyer-Seitz и U. Persson, в качеството на представители,

Обединено кралство Великобритания и Северна Ирландия, за което се явява М. Holt, в качеството на представител, подпомаган от J. Stratford, QC, и Т. Mitcheson, barrister,

Европейска комисия, за която се явяват I. Martínez del Peral, Т. van Rijn, В. Smulders и F. Bulst, в качеството на представители,

встъпили страни,

СЪДЪТ (голям състав),

състоящ се от: V. Skouris, председател, К. Lenaerts, заместник-председател, R. Silva de Lapuerta, М. Pešič (докладчик), А. Ó Caoimh, С. Vajda и S. Rodin, председатели на състави, А. Borg Barthet, J. Malenovský, Е. Levits, Е. Jarašiūnas, С. G. Fernlund и J. L. da Cruz Vilaça, съдии,

генерален адвокат: Y. Bot,

секретар: М. Ferreira, главен администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 1 юли 2014 г.,

след като изслуша заключението на генералния адвокат, представено в съдебното заседание от 18 ноември 2014 г.,

постанови настоящото

Решение

- 1 С жалбата си Кралство Испания иска отмяната на Регламент (ЕС) № 1257/2012 на Европейския парламент и на Съвета от 17 декември 2012 година за осъществяване на засилено сътрудничество в областта на създаването на единна патентна закрила (ОВ L 361, стр. 1, наричан по-нататък „обжалваният регламент“).
- 2 Посоченият регламент е приет от Европейския парламент и Съвета на Европейския съюз след Решение 2011/167/ЕС на Съвета от 10 март 2011 година за разрешаване на засилено сътрудничество в областта на създаването на единна патентна закрила (ОВ L 76, стр. 53, наричано по-нататък „решението за засилено сътрудничество“).

Правна уредба

Международното право

Конвенцията за издаване на европейски патенти

- 3 Озаглавеният „Европейски патент“ член 2 от Конвенцията за издаване на европейски патенти, подписана в Мюнхен на 5 октомври 1973 г. и влязла в сила на 7 октомври 1977 г., в редакцията, приложима в настоящото производство (наричана по-нататък „ЕПК“), предвижда:

„(1) Издадените по силата на настоящата конвенция патенти се наричат европейски патенти.

(2) Във всяка от договарящите страни, за които е издаден, европейският патент има същото действие и е обект на същите условия, както издаден от тази договаряща страна национален патент, освен ако в тази Конвенция е предвидено друго“.

- 4 Член 142 от ЕПК, озаглавен „Унитарни патенти“, предвижда:

„(1) Всяка група от договарящи страни, които са предвидили по силата на специално споразумение издадените за тези страни европейски патенти да имат единно действие на техните територии, могат да предвидят, че европейският патент ще бъде издаван само по отношение на всички тези страни заедно.

(2) Разпоредбите на тази част се прилагат спрямо група договарящи страни, които са се възползвали от предвиденото съгласно алинея 1 право“.

- 5 Член 143 от ЕПК, озаглавен „Специални отдели в Европейското патентно ведомство“ (наричано по-нататък „ЕПВ“), гласи:

„(1) Групата договарящи страни може да възложи на [ЕПВ] допълнителни задачи.

(2) За изпълнение на допълнителните задачи в рамките на [ЕПВ] може да се създадат специални отдели, общи за договарящите страни от групата. Тези специални отдели се ръководят от Президента на [ЕПВ]; разпоредбите на член 10, алинеи 2 и 3 се прилагат със съответните промени“.

- 6 Член 145 от ЕПК, озаглавен „Специален комитет към Административния съвет“, предвижда:

„(1) Групата договарящи страни може да създаде специален комитет към Административния съвет за упражняване на контрол върху дейността на специалните отдели, създадени съгласно член 143, алинея 2. [ЕПВ] предоставя на комитета персонал, помещения и оборудване, необходими за изпълнение на задълженията му. Президентът на [ЕПВ] отговаря за дейността на специалните отдели пред специалния комитет към Административния съвет.

(2) Групата договарящи страни определя състава, компетенциите и функциите на специалния комитет“.

7 Съгласно член 146 от ЕПК:

„Когато на [ЕПВ] са възложени допълнителни задачи съгласно член 143, направените от Организацията разходи за изпълнение на тези задачи се поемат от групата договарящи страни. Когато за изпълнение на тези задачи в [ОЕВ] са създадени специални отдели, групата покрива разходите за персонала, помещенията и оборудването на тези отдели. Член 39, алинеи 3 и 4, член 41 и член 47 се прилагат със съответните промени“.

8 Член 147 от ЕПК, озаглавен „Плащания във връзка с таксите за поддържане на унитарни патенти“, предвижда:

„Ако групата договарящи страни е установила единна таблица на таксите за поддържане на европейски патенти, процентът съгласно член 39, алинея 1 се изчислява въз основа на тази единна таблица; за унитарния патент важи минималната сума съгласно член 39, алинея 1. Член 39, алинеи 3 и 4 се прилага със съответните промени“ [обн. ДВ, бр.71 от 10.09.2010 г., в сила от 13.12.2007 г.].

Споразумението относно единен патентен съд

9 Член 23 от Споразумението относно единен патентен съд, подписано в Брюксел на 19 февруари 2013 г. (ОВ С 175, стр. 1, наричано по-нататък „Споразумение относно ЕПС“), гласи:

„Действията на Съда се считат за действия на всяка договаряща държава членка поотделно, включително за целите на членове 258, 259 и 260 ДФЕС, и както и на всички договарящи държави членки заедно“.

10 Член 89, параграф 1 от Споразумението относно ЕПС предвижда:

„Настоящото споразумение влиза в сила на по-късната от следните дати: 1 януари 2014 г. или първия ден от четвъртия месец след депозирането на тринадесетия документ за ратификация или присъединяване в съответствие с член 84, при което се включват трите държави членки, в които е породил действие най-голям брой европейски патенти през годината, предшестваща годината на подписване на споразумението, или на първия ден от четвъртия месец след датата на влизане в сила на измененията към Регламент (ЕС) № 1215/2012 [на Европейския парламент и на Съвета от 12 декември 2012 година относно компетентността, признаването и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела (ОВ L 351, стр. 1)], по отношение на връзката му с настоящото споразумение“.

Правото на Съюза

11 Съображения 1, 4, 7, 9, 16, 20, 24 и 25 от обжалвания регламент имат следното съдържание:

„(1) Създаването на правни условия, даващи възможност на предприятията да приспособят дейностите си по производството и дистрибуцията на продукти отвъд националните граници и осигуряващи им по-голям избор и възможности, допринася за постигането на целите, установени в член 3, параграф 3 [ДЕС]. Единната патентна закрила в рамките на вътрешния пазар или поне в значителна част от него следва да бъде част от правните инструменти, с които разполагат предприятията.

[...]

- (4) Единната патентна закрила ще насърчи научния и технически прогрес и функционирането на вътрешния пазар, като направи достъпа до патентната система по-лесен, по-евтин и сигурен от правна гледна точка. Тя също така ще подобри равнището на патентна закрила, като даде възможност за получаване на единна патентна закрила на териториите на участващите държави членки и премахне разходите и усложненията, с които се сблъскват предприятията в целия Съюз. Единната патентна закрила следва да се предоставя на притежателите на европейски патент както от участващите държави членки, така и от други държави, независимо от тяхното гражданство, място на пребиваване или място на установяване.

[...]

- (7) Единната патентна закрила следва да бъде постигната, като се осигури единно действие на европейските патенти на етапа след издаването им съгласно настоящия регламент и по отношение на участващите държави членки. Основната характеристика на европейските патенти с единно действие [(наричани по-нататък „ЕПЕД“)] следва да бъде техният единен характер, т.е. да осигуряват единна закрила и да имат едно и също действие в участващите държави членки. Следователно всеки [ЕПЕД] следва да бъде ограничаван, прехвърлян или обявяван за недействителен, или действието му да се прекратява само по отношение на всички участващи държави членки. [ЕПЕД] следва да може да бъде лицензиран за цялата или за част от територията на участващите държави членки. С цел да се гарантира еднакъв материалноправен обхват на закрилата, която се предоставя чрез единната патентна закрила, единствено европейските патенти, които са издадени за участващите държави членки с еднакъв набор от претенции, следва да се ползват от единно действие. На последно място, единното действие, предоставено на европейски патент, следва да има акцесорен характер и следва да се счита, че не се е породило, доколкото основният европейски патент е бил обявен за недействителен или ограничен.

[...]

- (9) [ЕПЕД] следва да предоставя на своя притежател правото да забрани на всяко трето лице да извършва действия, срещу които патентът осигурява закрила. Това следва да се постигне чрез създаването на Единен патентен съд. По въпросите, които не попадат в приложното поле на настоящия регламент или на Регламент (ЕС) № 1260/2012 на Съвета от 17 декември 2012 г. за осъществяване на засилено сътрудничество в областта на създаването на единна патентна закрила по отношение на приложимите правила за превод [(ОВ L 361, стр. 89)], следва да се прилагат разпоредбите на [ЕПК], Споразумението [относно ЕПС], включително разпоредбите от него, с които се определя обхватът на правото и неговите ограничения, както и националното право, включително разпоредбите на международното частно право.

[...]

- (16) Групата държави членки, които прилагат разпоредбите от част девета от [ЕПК], може да възлага на ЕПВ задачи и да създаде специален комитет към Административния съвет на Европейската патентна организация („специалният комитет“).

[...]

- (20) Следва да се определят подходящият размер и разпределението на таксите за поддържане, за да се гарантира във връзка с единната патентна закрила, че всички разходи за изпълнението на задачите, възложени на ЕПВ, ще бъдат изцяло покрити със средства,

получени от [ЕПЕД], както и че приходите от таксите за поддържане, заедно с таксите, дължими на Европейската патентна организация по време на етапа преди издаването на патента, осигуряват балансиран бюджет на Европейската патентна организация.

[...]

(24) Компетентността по отношение на [ЕПЕД] следва да се установи и уреди чрез инструмент за създаване единна система за разглеждане на патентни спорове във връзка с европейските патенти и [ЕПЕД].

(25) Създаването на Единен патентен съд, който да разглежда дела относно [ЕПЕД], е от решаващо значение за осигуряване на нормалното действие на патента, последователността на съдебната практика и, съответно — правната сигурност, както и икономическата ефективност за патентоприетелите. Следователно от първостепенно значение е участващите държави членки да ратифицират Споразумението [относно ЕПС] в съответствие с националните си конституционни и парламентарни процедури и да предприемат необходимите стъпки, така че този съд да започне работа в най-кратки срокове“.

12 Член 1 от обжалвания регламент предвижда:

„1. С настоящия[...] регламент се осъществява засиленото сътрудничество в областта на създаването на единна патентна закрила, разрешено с [р]ешение[то за засилено сътрудничество].

2. Настоящият регламент представлява специално споразумение по смисъла на член 142 от [ЕПК]“.

13 В член 2, букви а)—в) от обжалвания регламент се предвижда:

„За целите на настоящия регламент се прилагат следните определения:

„а) „участваща държава членка“ означава държава членка, която към момента на подаване на искане за единно действие съгласно член 9 участва в засилено сътрудничество в областта на създаването на единна патентна закрила съгласно [решението за засилено сътрудничество] или съгласно решение, прието в съответствие с член 331, параграф 1, втора или трета алинея [ДФЕС];

б) „европейски патент“ означава патент, издаден от [ЕПВ] съгласно правилата и процедурите, установени в [ЕПК];

в) „[ЕПЕД]“ означава европейски патент, който се ползва с единно действие в участващите държави членки съгласно настоящия регламент“.

14 Член 3 от посочения регламент гласи:

„1. Европейски патент с еднакъв набор от претенции по отношение на всички участващи държави членки, се ползва от единно действие в участващите държави членки, при условие че неговото единно действие е било вписано в Регистъра за единна патентна закрила.

Европейски патент с различни претенции за различните участващи държави членки, не се ползва с единно действие.

2. [ЕПЕД] има единен характер. Той осигурява единна закрила и има едно и също действие във всички участващи държави членки.

Той може да бъде ограничаван, прехвърлян, обявяван за недействителен или действието му да бъде прекратявано само по отношение на всички участващи държави членки.

Той може да бъде лицензиран по отношение на цялата или на част от територията на участващите държави членки.

3. Счита се, че единното действие на европейския патент не се е породило, в степената, в която европейският патент е бил обявен за недействителен или ограничен“.

15 В член 5, параграфи 1—3 от посочения регламент се предвижда:

„1. [ЕПЕД] дава на своя притежател правото да забрани на трети лица да извършват действия, срещу които патентът осигурява закрила, на цялата територия на участващите държави членки, в които патентът има единно действие, при спазване на приложимите ограничения.

2. Обхватът на това право и неговите ограничения са еднакви във всички участващи държави членки, в които патентът има единно действие.

3. Действията, срещу които патентът осигурява закрила, посочени в параграф 1, и приложимите ограничения се определят от правото, приложимо към [ЕПЕД] в участващата държава членка, чието национално право е приложимо към [ЕПЕД] като обект на собственост съгласно член 7“.

16 Член 7 от същия регламент предвижда:

„1. [ЕПЕД], като обект на собственост, се счита в своята цялост и във всички участващи държави членки за национален патент на участващата държава членка, в която съответният патент има единно действие и в която съгласно Регистъра на европейските патенти:

а) се намира мястото на пребиваване или основното място на стопанска дейност на заявителя към датата на подаване на заявката за европейски патент; или

б) когато буква а) не се прилага — заявителят е имал място на стопанска дейност към датата на подаване на заявката за европейски патент.

2. Когато две или повече лица са вписани в Регистъра на европейските патенти като съзаявители, параграф 1, буква а) се прилага за съзаявителя, който е вписан първи. Когато това не е възможно, параграф 1, буква а) се прилага за следващия посочен съзаявитель по реда на вписване. Когато параграф 1, буква а) не се прилага за нито един от съзаявители, се прилага съответно параграф 1, буква б).

3. Когато мястото на пребиваване, основното място на стопанска дейност или мястото на стопанска дейност на нито един от съзаявители не се намира в участваща държава членка, в която съответният патент има единно действие, за целите на параграф 1 или 2 [ЕПЕД], като обект на собственост, се третира в своята цялост и във всички участващи държави членки като национален патент на държавата, в която се намира седалището на Европейската патентна организация в съответствие с член 6, параграф 1 от [ЕПК].

4. Придобиването на право не може да зависи от вписване в национален патентен регистър“.

17 Член 9 от обжалвания регламент, озаглавен „Административни задачи в рамките на Европейската патентна организация“, гласи:

„1. Участващите държави членки възлагат, по смисъла на член 143 от Европейската патентна конвенция, на ЕПВ следните задачи, които се изпълняват в съответствие с вътрешния правилник на ЕПВ:

- а) административно обслужване на исканията за единно действие на притежатели на европейски патенти;
- б) включване на Регистъра за единна патентна закрила в Регистъра на европейските патенти и административно обслужване на Регистъра за единна патентна закрила;
- в) приемане и вписване на декларации за лицензиране по член 8, тяхното оттегляне и лицензионни ангажименти, поети от притежателя на [ЕПЕД] в международни органи по стандартизация;
- г) публикуване на преводите, посочени в член 6 от Регламент (ЕС) № 1260/2012, през посочения в същия член преходен период;
- д) събиране и управление на таксите за поддържане на [ЕПЕД] за годините след годината, в която съобщението за издаването му е публикувано в Европейския патентен бюлетин; събиране и управление на допълнителни такси за забавено плащане на такси за поддържане, когато забавеното плащане е направено в рамките на шест месеца от падежа, както и разпределение на част от събраните такси за поддържане в полза на участващите държави членки;
- е) управление на компенсаторната схема за възстановяване на разходите за превод, посочена в член 5 от Регламент (ЕС) № 1260/2012;
- ж) гарантиране, че исканията за единно действие се подават от притежателя на европейски патент на езика на производството по смисъла на член 14, алинея 3 от Европейската патентна конвенция най-късно един месец след публикуване на съобщението за издаването в Европейския патентен бюлетин; както и
- з) гарантиране, че единното действие се отбелязва в Регистъра за единна патентна закрила, когато е било подадено искане за единно действие и по време на преходния период, предвиден в член 6 от Регламент (ЕС) № 1260/2012, че искането е било представено заедно с преводите, посочени в същия член, както и че ЕПВ бива уведомено за всякакви ограничения, лицензии, [всякакви] прехвърляния и случаи на обявяване на недействителност на [ЕПЕД].

2. Участващите държави членки гарантират спазването на настоящия регламент при изпълнението на международните задължения, които са поели с [ЕПК], и си сътрудничат за тази цел. В качеството си на договарящи страни по [ЕПК] участващите държави членки гарантират управлението и надзора на дейностите по изпълнение на задачите по параграф 1 от настоящия член и осигуряват определянето на размера на таксите за поддържане съгласно член 12 от настоящия регламент и определянето на дела от разпределението на таксите за поддържане съгласно член 13 от настоящия регламент.

За тази цел те създават специален комитет към Административния съвет на Европейската патентна организация (наричан по-нататък „специалният комитет“) по смисъла на член 145 от [ЕПК].

Специалният комитет се състои от представителите на участващите държави членки и един представител на Комисията в качеството му на наблюдател, както и от техните заместници, които ги представляват в тяхно отсъствие. Членовете на специалния комитет могат да бъдат подпомагани от съветници или експерти.

Специалният комитет взема решения, като отчита надлежно позицията на Комисията и като спазва правилата, установени в член 35, алинея 2 от [ЕПК].

3. Участващите държави членки осигуряват ефективна правна защита пред компетентен съд на една или няколко участващи държави членки срещу решения, взети от ЕПВ при изпълнение на задачите, посочени в параграф 1“.

18 Член 18 от обжалвания регламент гласи:

„1. Настоящият регламент влиза в сила на двадесетия ден след публикуването му в *Официален вестник на Европейския съюз*.

2. Той се прилага от по-късната от следните дати: 1 януари 2014 г. или датата на влизане в сила на Споразумението [относно ЕПС].

Чрез дерогация от член 3, параграфи 1 и 2 и член 4, параграф 1 европейски патент, за който е вписано единно действие в Регистъра за единна патентна закрила, има единно действие единствено в тези участващи държави членки, в които Единният патентен съд има изключителна компетентност по отношение на [ЕПЕД] към датата на вписването.

3. Всяка участваща държава членка уведомява Комисията за ратифицирането на споразумението [относно ЕСП] в момента на депозиране на своя документ за ратификация. Комисията публикува в *Официален вестник на Европейския съюз* датата на влизане в сила на споразумението [относно ЕСП] и списък на държавите членки, ратифицирали споразумението към датата на влизането му в сила. Впоследствие Комисията актуализира редовно списъка на участващите държави членки, ратифицирали споразумението [относно ЕСП], и публикува актуализирания списък в *Официален вестник на Европейския съюз*.

4. Участващите държави членки осигуряват въвеждането на мерките, предвидени в член 9, до началната дата на прилагане на настоящия регламент.

5. Всяка участваща държава членка гарантира, че мерките, посочени в член 4, параграф 2, са въведени до началната дата на прилагане на настоящия регламент или, в случай на участваща държава членка, в която Единният патентен съд няма изключителна компетентност по отношение на [ЕПЕД] към началната дата на прилагане на настоящия регламент, до датата, от която Единният патентен съд получи такава изключителна компетентност в тази участваща държава членка.

6. Единна патентна закрила може да бъде поискана за всеки европейски патент, издаден на началната дата на прилагане на настоящия регламент или след това“.

Производство пред Съда и искания на страните

19 Кралство Испания подава настоящата жалба в секретариата на Съда на 22 март 2013 г.

20 С решения на председателя на Съда от 12 септември 2013 г. Кралство Белгия, Чешката република, Кралство Дания, Федерална република Германия, Френската република, Великото херцогство Люксембург, Унгария, Кралство Нидерландия, Кралство Швеция, Обединено

кралство Великобритания и Северна Ирландия и Европейската комисия са допуснати да встъпят в подкрепа на исканията на Парламента и на Съвета съгласно член 131, параграф 2 от Процедурния правилник на Съда.

21 Кралство Испания иска от Съда:

- да обяви обжалвания регламент за нищожен или, при условията на евентуалност, да го отмени в неговата цялост,
- при условията на евентуалност, да отмени:
 - член 9, параграф 1 в неговата цялост, както и член 9, параграф 2 в частта, посочена в петото основание от настоящата жалба, и
 - член 18, параграф 2 от обжалвания регламент в неговата цялост, както и всички позовавания в обжалвания регламент на единния патентен съд като правораздавателен режим по отношение на ЕПЕД и като източник на правото на ЕПЕД, и
- да осъди Парламента и Съвета да заплатят съдебните разноски.

22 Парламентът и Съветът, към които се присъединяват всички встъпили страни, искат от Съда:

- да отхвърли жалбата и
- да осъди Кралство Испания да заплати съдебните разноски.

По жалбата

23 В подкрепа на жалбата си Кралство Испания изтъква седем основания — съответно: несъблюдаване на ценностите на правовата държава, липса на правно основание, злоупотреба с власт, нарушение на член 291, параграф 2 ДФЕС и — при условията на евентуалност — нарушение на принципите, посочени в решение Meroni/Върховен орган (9/56, EU:C:1958:7), нарушение на същите принципи, в резултат на делегирането на ЕПВ на определени административни задачи, свързани с ЕПЕД, а като шесто и седмо основание — нарушение на принципите на автономия и еднакво прилагане на правото на Съюза.

По първото основание — несъблюдаване на ценностите на правовата държава

Доводи на страните

24 Кралство Испания твърди, че обжалваният регламент трябва да бъде отменен, тъй като не съблюдава ценностите на правовата държава, напомнени в член 2 ДЕС. Посоченият регламент урежда закрила въз основа на европейския патент, въпреки че административното производство преди издаването на подобен патент не подлежало на никакъв съдебен контрол, който да позволи да се гарантира правилното и еднакво прилагане на правото на Съюза, както и закрилата на основните права, което нарушавало принципа на ефективна съдебна защита. Кралство Испания добавя, че не можело да се допусне посоченият регламент да „включи“ в правния ред на Съюза актове, издадени от международен орган, който не е обвързан с горепосочените принципи и законодателната уредба на Съюза да интегрира международна система, в рамките на която не било гарантирано спазването на изложените в Договора за функционирането на ЕС конституционни принципи. В този контекст посочената държава членка уточнява, от една страна, че колегиите по жалбите и Разширената колегия по жалбите били

създадени в рамките на ЕПВ органи, които нямали никаква независимост по отношение на последното. От друга страна, решенията на посочените колегии и на разширената колегия не подлежат на съдебно обжалване, тъй като Европейската патентна организация се ползва със съдебен и изпълнителен имунитет.

- 25 Като напомня, че системата на ЕПЕД се основава на разумен избор от страна на законодателя на Съюза, който разполага с широко право на преценка, Парламентът счита, че равнището на закрила на правата на частноправните субекти, предоставяно от обжалвания регламент и същевременно гарантирано от ЕПК и единния патентен съд, е съвместимо с принципите на правовата държава. Административните решения на ЕПВ относно издаването на ЕПЕД можело да бъдат предмет на административни жалби пред различните инстанции в рамките на ЕПВ. Впрочем равнището на закрила, с което се ползват частноправните субекти в рамките на ЕПК, се считало за приемливо от държавите членки, всяка от които е страна по посочената конвенция.
- 26 Съветът изтъква липсата на яснота на първото основание. Посочената институция счита главно че прехвърлянето на правомощия на международна организация е съвместимо със закрилата на правата на човека, доколкото в рамките на съответната организация правата на човека са защитени в еднаква степен. Такъв бил разглежданият случай. При условията на евентуалност Съветът изтъква, че член 9, параграф 3 от обжалвания регламент задължава държавите членки да осигуряват ефективна съдебна защита.
- 27 Встъпилите страни по същество споделят доводите на Парламента и Съвета. Кралство Белгия, Федерална република Германия, Френската република и Кралство Швеция обаче първо подчертават, че посоченото основание е неотнормисимо.

Съображения на Съда

- 28 Безспорно е, че съгласно член 1 от него обжалваният регламент представлява специално споразумение по смисъла на озаглавения „Унитарни патенти“ член 142 от ЕПК. От посочената разпоредба следва, че държавите — страни по такова споразумение, предвиждат издадените за тези държави европейски патенти да имат единно действие на техните територии и могат освен това да предвидят, че европейският патент ще бъде издаван само по отношение на всички тези държави заедно.
- 29 За тази цел обжалваният регламент създава правни условия, даващи възможност на предварително издаден от ЕПВ на основание разпоредбите на ЕПК европейски патент да се предостави такова действие на територията на участващите държави членки. В съображение 7 от обжалвания регламент в това отношение се уточнява, че единната закрила, която има строго акцесорен характер, трябва да се осъществява „като се осигури единно действие на европейските патенти на етапа след издаването им съгласно [този] регламент и по отношение на участващите държави членки“. Както изрично следва от установените в член 2, букви б) и в) от посочения регламент определения, ЕПЕД е европейски патент, т.е. патент, издаден от ЕПВ съгласно правилата и процедурите, установени в ЕПК, който се ползва с единно действие в участващите държави членки.
- 30 От изложеното следва, че обжалваният регламент изобщо няма за предмет да уреди, макар и отчасти, условията за издаване на европейски патенти, които се уреждат не от правото на Съюза, а от ЕПК, нито да „интегрира“ в правото на Съюза предвидената в ЕПК процедура по издаването на европейски патенти.

- 31 Вместо това от квалификацията на обжалвания регламент като „специално споразумение по смисъла на член 142 от ЕПК“, която Кралство Испания не оспорва, по необходимост следва, че Регламентът, от една страна, само урежда условията, при които на предварително издаден от ЕПВ съгласно разпоредбите на ЕПК европейски патент може да се предостави единно действие по искане на неговия притежател, и от друга страна, само определя това действие.
- 32 От това следва, както изтъква генералният адвокат в точка 61 от своето заключение, че първото основание, с което се цели да се оспори законосъобразността от гледна точка на правото на Съюза на административното производство, предшествашо издаването на европейския патент, е неотнормимо и поради това трябва да се отхвърли.

По второто основание — липса на правно основание за обжалвания регламент

Доводи на страните

- 33 Кралство Испания изтъква, че член 118, първа алинея ДФЕС не съставлява подходящо правно основание за приемане на обжалвания регламент и че той трябва да се обяви за нищожен. Посоченият регламент нямал никакво материално съдържание и приемането му не било придружено от мерки, които гарантират единна закрила на правата на интелектуална собственост в Съюза, нито сближавало законодателствата на държавите членки за тази цел.
- 34 Посоченият регламент представлявал специално споразумение по смисъла на член 142 от ЕПК, като в съответствие с неговото заглавие с него се осъществявало засиленото сътрудничество в областта на създаването на единната патентна закрила. Предметът и целта на обжалвания регламент обаче не били в съответствие с правното основание, на което се опирал.
- 35 Всъщност в обжалвания регламент не се уточнявали действията, срещу които ЕПЕД осигурява закрила и неправилно се правело препращане към приложимото национално право, тъй като ЕПЕД бил създаден от Съюза, а според Кралство Испания държавите членки могат да упражняват своята компетентност само доколкото Съюзът не е упражнил своята. Освен това по отношение на действието на ЕПЕД този регламент препращал към Споразумението относно ЕСП, което е споразумение на международното публично право, сключено от участващите в засиленото сътрудничество държави членки — с изключение на Република Полша — и от Италианската република. Това препращане обаче накарнявало принципа на автономия на правния ред на Съюза. В конкретния случай посоченият регламент бил лишен от съдържание, тъй като „сближаването на законодателствата“ е прехвърлено в разпоредбите на Споразумението относно ЕСП.
- 36 Парламентът и Съветът твърдят, че член 118 ДФЕС съставлява подходящото правно основание за приемането на обжалвания регламент. Тази разпоредба не изисквала пълно хармонизиране на националните законодателства, в случай че се създаде документ, удостоверяващ права на интелектуална собственост, предоставящ единна закрила в участващите държави членки.
- 37 От гледна точка на своя предмет и съдържание посоченият регламент отговарял на това изискване, тъй като въвеждал ЕПЕД, предоставящ единна закрила на територията на участващите държави членки, и определял както неговите характеристики, така и обхвата му и последиците от него.
- 38 Встъпилите страни, представили становища по второто основание, се присъединяват към мнението на Парламента и Съвета.

Съображения на Съда

- 39 Съгласно постоянната съдебна практика изборът на правното основание на даден акт на Съюза трябва да се основава на обективни критерии, които да могат да бъдат предмет на съдебен контрол, сред които по-специално са целта и съдържанието на този акт (решения Комисия/Съвет, C-377/12, EU:C:2014:1903, т. 34 и цитираната съдебна практика, както и Обединено кралство/Съвет, C-81/13, EU:C:2014:2449, т. 35).
- 40 Следва да се припомни, че член 118, първа алинея ДФЕС оправомощава законодателя на Съюза да установи мерки за създаване на европейски права на интелектуална собственост с цел гарантиране на единна защита на правата върху интелектуалната собственост в Съюза. Тази разпоредба е включена в Договора за функционирането на ЕС с Договора от Лисабон и в нея се прави изрично позоваване на установяването и функционирането на вътрешния пазар, което попада в обхвата на споделената компетентност по смисъла на член 4 ДФЕС (вж. в този смисъл решение Испания и Италия/Съвет, C-274/11 и C-295/11, EU:C:2013:240, т. 16—26).
- 41 По отношение на съдържащия се в тази разпоредба израз „в Съюза“ Съдът също така приема, че тъй като предоставената с посочената разпоредба компетентност се упражнява в рамките на засилено сътрудничество, то създаденият по този начин европейски документ, удостоверяващ права на интелектуалната собственост, и предоставяната с него единна защита трябва да са в сила не в целия Съюз, а само на територията на участващите държави членки (вж. в този смисъл решение Испания и Италия/Съвет, C-274/11 и C-295/11, EU:C:2013:240, т. 67 и 68).
- 42 Следователно с оглед на целта и съдържанието на обжалвания регламент е необходимо да се установи дали той установява мерки за гарантиране на единна защита на правата върху интелектуалната собственост на територията на участващите държави членки, и следователно дали, както изтъкват Парламентът, Съветът и встъпилите страни, той може валидно да се основава на член 118, първа алинея ДФЕС, посочен като правно основание в неговия преамбюл.
- 43 По отношение на целта на обжалвания регламент следва да се отбележи, че съгласно член 1, параграф 1 от него той има за цел „създаването на единна патентна закрила“, която съгласно съображение 1 от този регламент следва да бъде част от правните инструменти, с които разполагат предприятията, именно за да им се даде възможност да приспособят дейностите си по производството и дистрибуцията на продукти отвъд националните граници. Тази цел се потвърждава в съображение 4 от посочения регламент, като се подчертава необходимостта да се подобри равнището на патентна закрила, като се даде възможност на предприятията да получат единна патентна закрила на териториите на участващите държави членки и се премахнат разходите и усложненията, с които се сблъскват предприятията в целия Съюз.
- 44 По отношение на съдържанието на обжалвания регламент се налага изводът, че при определянето на характеристиките на ЕПЕД неговите разпоредби са израз на волята на законодателя да осигури единна закрила на територията на участващите държави членки.
- 45 В член 3, параграф 1 от обжалвания регламент действително се предвижда, че европейски патент с еднакъв набор от претенции по отношение на всички участващи държави членки се ползва от единно действие в тези държави, при условие че единното действие е било вписано в Регистъра за единна патентна закрила. Член 3, параграф 2 от Регламента освен това предвижда, че ЕПЕД има единен характер, осигурява единна закрила, има едно и също действие във всички участващи държави членки и може да бъде ограничаван, прехвърлян, обявяван за недействителен или действието му да бъде прекратявано само по отношение на всички участващи държави членки.

- 46 В това отношение установяването само на едно национално право, което се прилага на територията на всички участващи държави членки и чиито материалноправни разпоредби определят действията, срещу които ЕПЕД предоставя закрила, както и неговите характеристики като обект на право на собственост, дава възможност да се гарантира единният характер на така предоставената закрила.
- 47 Действително, за разлика от европейските патенти, издадени съгласно установените от ЕПК правила, които във всяка от държавите — страни по тази конвенция, осигуряват закрила, чийто обхват се определя от националното право на всяка държава, единният характер на предоставената с ЕПЕД закрила е последица от прилагането на член 5, параграф 3 и на член 7 от обжалвания регламент, които гарантират, че установеното национално право ще се прилага на територията на всички участващи държави членки, в които този патент има единно действие.
- 48 Във връзка с довода на Кралство Испания, че обжалваният регламент „нямал никакво материално съдържание“, следва да се отбележи, както изтъква и генералният адвокат в точка 89 от своето заключение, че като се позовава на установяването на „мерки за създаване на европейски права на интелектуална собственост с цел гарантиране на единна защита на правата върху интелектуалната собственост в Съюза“, член 118 ДФЕС, който е част от дял VII, глава 3 от Договора за функционирането на ЕС, отнасящ се до „сближаването на законодателствата“, не изисква непременно от законодателя на Съюза да направи пълна и изчерпателна хармонизация на всички аспекти на правото на интелектуална собственост.
- 49 Впрочем, независимо че в обжалвания регламент не се изброяват действията, срещу които ЕПЕД осигурява закрила, тази закрила не е в по-малка степен единна, доколкото, независимо от това какъв точно е обхватът на предоставената с ЕПЕД по силата на националното право материална закрила, съгласно член 7 от обжалвания регламент по отношение на този ЕПЕД закрилата ще се прилага на територията на всички участващи държави членки, в които посоченият патент има единно действие.
- 50 Освен това в съображение 9 от обжалвания регламент законодателят на Съюза изтъква, че обхватът и ограниченията на предоставеното на притежателя на ЕПЕД право да забрани на всяко трето лице да извършва действия, срещу които патентът осигурява закрила, на територията на всички участващи държави членки, в които ЕПЕД има единно действие, следва да се прилагат в областите, които не попадат в приложното поле на този регламент или на Регламент (ЕС) № 1260/2012.
- 51 От изложените съображения следва, че предоставената с обжалвания регламент единна патентна закрила е подходяща, за да предотврати различията по отношение на патентната закрила в участващите държави членки и следователно има за цел единна защита по смисъла на член 118, първа алинея ДФЕС.
- 52 Следователно посочената разпоредба представлява подходящо правно основание за приемането на обжалвания регламент.
- 53 Поради това второто основание следва да се отхвърли.

По третото основание — злоупотреба с власт

Доводи на страните

- 54 Кралство Испания твърди, че Парламентът и Съветът са допуснали злоупотреба с власт. Тя следвала от факта, че обжалваният регламент бил „празна черупка“ и не съдържа никаква правен режим, който може да осигури единна закрила на правото на интелектуална собственост в Съюза. Противно на твърденията на Парламента, този въпрос не получил отговор от Съда в постановеното от него решение Испания и Италия/Съвет (C-274/11 и C-295/11, EU:C:2013:240).
- 55 Парламентът и Съветът, подкрепяни от всички встъпили страни, искат да бъдат отхвърлени твърденията, че третото основание е налице. Парламентът подчертава, че в своето решение Испания и Италия/Съвет (C-274/11 и C-295/11, EU:C:2013:240) Съдът е отхвърлил доводите на Кралство Испания и на Италианската република, изведени от злоупотреба с власт. Съветът добавя, че обжалваният регламент и създаването на ЕПЕД подпомагат постигането на целите на Съюза, тъй като без единното действие на ЕПЕД притежателят на европейски патент, който иска да получи закрила в 25-те участващи в засиленото сътрудничество държави членки, е длъжен да валидира този патент във всяка от тези държави членки, като съответният патент трябва да бъде потвърден и в случай на спор — защитен поотделно във всяка от тях.

Съображения на Съда

- 56 Според постоянната съдебна практика даден акт е опорочен поради злоупотреба с власт само ако въз основа на обективни, относими и непротиворечиви доказателства изглежда, че е бил приет с единствената или поне определяща цел да постигне цели, различни от целите, с оглед на които е предоставено съответното правомощие, или да избегне процедура, специално предвидена от Договора за функционирането на ЕС, за да се противодейства на конкретните обстоятелства (решения Fedesa и др., C-331/88, EU:C:1990:391, т. 24 и Испания и Италия/Съвет, C-274/11 и C-295/11, EU:C:2013:240, т. 33 и цитираната съдебна практика).
- 57 В конкретния случай обаче Кралство Испания не доказва, че обжалваният регламент е приет с единствената или определящата цел да постигне цели, различни от целите, с оглед на които е предоставено разглежданото правомощие и които са посочени в член 1, параграф 1 от него, или с цел да избегне процедура, специално предвидена от Договора за функционирането на ЕС, за да се противодейства на конкретните обстоятелства.
- 58 Всъщност в своите твърдения, че основанието злоупотреба с власт е налице, Кралство Испания само повтаря доводите си, че обжалваният регламент не установява никаква правен режим, който може да осигури единна закрила на правото на интелектуална собственост в Съюза. Тези доводи обаче бяха отхвърлени при разглеждането на второто основание.
- 59 Следователно третото основание също трябва да се отхвърли по същество.

По четвъртото и петото основание — нарушение на член 291, параграф 2 ДФЕС и на принципите, изложени в решение Megepi/Върховен орган (9/56, EU:C:1958:7)

Доводи на страните

- 60 В твърденията си, че е налице четвъртото основание, Кралство Испания оспорва предоставянето в член 9, параграф 2 от обжалвания регламент на участващите държави членки, действащи в рамките на специалния комитет към Административния съвет на Европейската патентна организация, на компетентността да определят размера на таксите за поддържане и на дяловете

за тяхното разпределение. Предоставянето на такава изпълнителна компетентност на участващите държави членки представлявало нарушение на член 291 ДФЕС и на принципите, изложени в решение *Meroni*/Върховен орган (9/56, EU:C:1958:7).

- 61 Кралство Испания твърди главно, че член 291 ДФЕС не позволява на законодателя на Съюза да делегира посочените правомощия на участващите държави членки. Параграф 1 от тази разпоредба не бил приложим, а параграф 2 предвиждал, че когато са необходими еднакви условия за изпълнение на правно обвързващите актове на Съюза, тези актове предоставят изпълнителни правомощия на Комисията или на Съвета. В настоящия случай това условие за прилагането на параграф 2 очевидно било изпълнено, като се има предвид текстът на член 9, параграф 2 от обжалвания регламент.
- 62 При условията на евентуалност, в случай че Съдът приеме, че не е налице нарушение на член 291, параграф 2 ДФЕС, Кралство Испания изтъква, че делегирането на разглежданите правомощия не отговаря на условията, установени в решение *Meroni*/Върховен орган (9/56, EU:C:1958:7), потвърдено с решения *Romano* (98/80, EU:C:1981:104), *Tralli*/ЕЦБ (C-301/02 P, EU:C:2005:306) и *Великобритания*/Парламент и Съвет (C-270/12, EU:C:2014:18).
- 63 В твърденията си, че е налице петото основание, Кралство Испания изтъква, че член 9, параграф 1 от обжалвания регламент, който възлага определени административни задачи на ЕПВ, нарушава посочените в решение *Meroni*/Върховен орган (9/56, EU:C:1958:7) принципи. Противно на твърденията на редица встъпили страни, ставало въпрос за правомощия не на държавите членки, а на Съюза. Според посочената държава членка, макар да е възможно обективното основание за това възлагане да се дължи на компетентността на ЕПВ в съответната област, в обхвата на това възлагане не можело да попадат правомощия, които предполагат широко право на преценка. Предвиденото в член 9, параграф 1, буква е) от обжалвания регламент управление на посочената в член 5 от Регламент № 1260/2012 компенсаторна схема за възстановяване на разходите за превод обаче предполагало широко право на преценка. Освен това ЕПВ се ползвало с привилегията за съдебен и изпълнителен имунитет и следователно актовете му не подлежали на съдебен контрол.
- 64 В отговор на твърденията, че е налице четвъртото основание, Парламентът твърди, че предоставянето на определени правомощия на агенциите винаги е било изключение от правилата на Договора в областта на прилагането на правото на Съюза, което е приемливо от правна гледна точка при определени условия. Освен това той си задава въпроса за относимостта на решение *Meroni*/Върховен орган (9/56, EU:C:1958:7) в случай на предоставяне на правомощия на международен орган, какъвто е специалният комитет към Административния съвет на Европейската патентна организация.
- 65 Съветът смята, че съгласно член 291, параграф 1 ДФЕС, когато институциите на Съюза приемат задължителни от правна гледна точка актове, приемането на подходящи мерки за изпълнение е отговорност на държавите членки. Единствено в случай че за прилагането на тези актове били необходими еднакви условия, мерките за изпълнение се приемали от Комисията или евентуално от Съвета съгласно член 291, параграф 2 ДФЕС. В това отношение Кралство Испания не обосновавало твърдението си, че определянето на таксите за поддържане и на дяловете за тяхното разпределение трябвало да се извършва по еднакъв начин на равнището на Съюза. Оттук следвало, че решение *Meroni*/Върховен орган (9/56, EU:C:1958:7) е неотнормимо в настоящия случай.
- 66 Във всички случаи Парламентът и Съветът смятат, че установените в решение *Meroni*/Върховен орган (9/56, EU:C:1958:7) условия са изпълнени.

67 В отговор на твърденията, че петото основание е налице, Парламентът и Съветът изтъкват, че произтичащата от решение *Meroni*/Върховен орган (9/56, EU:C:1958:7) съдебна практика не е приложима, поради причините, изложени от тях в отговора им на твърденията за наличието на четвъртото основание. Тези институции добавят, че за разлика от останалите предвидени в член 9, параграф 1 от обжалвания регламент задачи, към задачата, предвидена в член 9, параграф 1, буква е), се прилагат критерии, установени косвено посредством препращане към член 5 от Регламент № 1260/2012. Обратно на твърденията на Кралство Испания, ЕПВ не разполагало с пълна свобода на преценка при изпълнението на тази задача. По-специално преценката, която трябвало да прави ЕПВ, била по-скоро от административно или техническо, отколкото от политическо естество. Парламентът освен това напомня, че представител на Комисията участва в специалния комитет към Административния съвет на Европейската патентна организация в качеството на наблюдател. По отношение на твърдяната липса на съдебен контрол Парламентът и Съветът препращат към вече изложените от тях доводи по този въпрос.

68 Встъпилите страни се присъединяват към доводите на Парламента и Съвета.

Съображения на Съда

69 Първият довод, изложен в подкрепа на четвъртото основание, е изведен от нарушение на член 291, параграф 2 ДФЕС. Вторият довод, изложен в подкрепа на това основание, както и в подкрепа на петото основание, се отнася до нарушение на принципите, изложени в решение *Meroni*/Върховен орган (9/56, EU:C:1958:7).

70 На първо място, във връзка с довода, изведен от нарушение на член 291, параграф 2 ДФЕС, е безспорно, че обжалваният регламент представлява специално споразумение по смисъла на член 142 от ЕПК — както беше напомнено в точка 28 от настоящото решение — поради което към такова споразумение са приложими разпоредбите от деветата част на посочената конвенция, която се отнася до особените споразумения и обхваща членове 142—149 от последната.

71 Съгласно членове 143 и 145 от ЕПК група договарящи страни може въз основа на разпоредбите от деветата част на ЕПК да възлага на ЕПВ задачи и да създаде специален комитет към Административния съвет на Европейската патентна организация, както се напомня в съображение 16 от обжалвания регламент. Освен това, член 146 от ЕПК предвижда, че когато на ЕПВ са възложени допълнителни задачи съгласно член 143 от тази конвенция, направените от Европейската патентна организация разходи за изпълнение на тези задачи се поемат от групата договарящи страни.

72 С цел прилагането на посочените разпоредби член 9, параграф 1 от обжалвания регламент предвижда, че участващите държави членки възлагат на ЕПВ редица изброени в тази разпоредба задачи, а в параграф 2 от него предвижда, че в качеството си на договарящи страни по Европейската патентна конвенция участващите държави членки гарантират управлението и надзора на дейностите по изпълнение на тези задачи и осигуряват определянето на размера на таксите за поддържане и на дела от разпределението им съгласно разпоредбите на този регламент. В това отношение съображение 20 от посочения регламент уточнява, че следва да се определят подходящият размер и разпределението на таксите за поддържане, за да се гарантира във връзка с единната патентна закрила, че всички разходи за изпълнението на задачите, възложени на ЕПВ, ще бъдат изцяло покрити със средства, получени от ЕПЕД.

- 73 От изложените съображения следва, че размерът на таксите за поддържане, посочени в член 9, параграф 2 от обжалвания регламент, трябва по необходимост да покрива направените от ЕПВ разходи по изпълнението на допълнителните задачи, които трябва да му бъдат възложени от участващите държави членки по смисъла на член 143 от ЕПК.
- 74 Тези задачи впрочем са неразделно свързани с осъществяването на създадената с обжалвания регламент единна патентна закрила.
- 75 Поради това следва да се приеме, обратно на твърденията на някои от встъпилите страни, че посоченото в член 9, параграф 2 от обжалвания регламент определяне на размера на таксите за поддържане и на дела от разпределението им представлява прилагане на правно обвързващ акт на Съюза по смисъла на член 291, параграф 1 ДФЕС.
- 76 Съгласно текста на посочената разпоредба държавите членки предприемат всички необходими мерки по вътрешното право за прилагане на правно обвързващите актове на Съюза.
- 77 Съгласно член 291, параграф 2 ДФЕС само когато са необходими еднакви условия за изпълнение на правно обвързващите актове на Съюза, тези актове предоставят изпълнителни правомощия на Комисията или, в някои специфични и надлежно обосновани случаи, както и в случаите, предвидени в членове 24 ДЕС и 26 ДЕС, на Съвета.
- 78 В твърденията си, че четвъртото основание е налице, Кралство Испания обаче не излага причините, поради които били необходими такива еднакви условия за целите на изпълнението на член 9, параграф 2 от обжалвания регламент.
- 79 Всъщност тази държава членка само твърди, че необходимостта от такива условия следва от разпоредбите на този регламент и от определянето на единна такса за ЕПЕД, а не на такса за всяка държава членка.
- 80 Този довод обаче не може да се приеме.
- 81 Всъщност, макар член 9, параграф 1, буква д) от обжалвания регламент да предвижда, че участващите държави членки възлагат на ЕПВ задачата по „събиране и управление на таксите за поддържане на [ЕПЕД]“, от нито една от разпоредбите на този регламент не следва, че размерът на тези такси за поддържане трябва да е еднакъв за всички участващи държави членки.
- 82 Освен това от квалификацията на обжалвания регламент като специално споразумение по смисъла на член 142 от ЕПК и от също така неоспореното от Кралство Испания обстоятелство, че определянето на размера на таксите за поддържане и на дела от разпределението им е отговорност на специалния комитет към Административния съвет на Европейската патентна организация, неизбежно следва, че по необходимост участващите държави членки, а не Комисията или Съветът, трябва да приемат всички необходими мерки за изпълнението на член 9, параграф 2 от обжалвания регламент, тъй като, за разлика от своите държави членки, Съюзът не е страна по ЕПК.
- 83 Следователно Кралство Испания неправилно твърди, че е налице нарушение на член 291, параграф 2 ДФЕС.
- 84 На второ място следва да се разгледа доводът, изведен от нарушение на принципите, изложени в решение Megeon/Върховен орган (9/56, EU:C:1958:7), изтъкнат в подкрепа на четвъртото и петото основание. В рамките на посочената съдебна практика Съдът по-специално приема, че делегирането от институцията на Съюза на частноправен субект на дискреционно правомощие, предполагащо широка свобода на преценка, което може в зависимост от неговото упражняване да представлява изпълнение на същинска икономическа политика, е несъвместимо с

изискванията на Договора за функционирането на ЕС (вж. в този смисъл решения Meroni/Върховен орган, 9/56, EU:C:1958:7, т. 43, 44 и 47 и Обединено кралство/Парламент и Съвет, C-270/12, EU:C:2014:18, т. 41 и 42).

- 85 В това отношение следва да се напомни, че за разлика от държавите членки, Съюзът не е страна по ЕПК. Поради това законодателят на Съюза основателно е предвидил в член 9, параграф 2 от обжалвания регламент, че в качеството си на държави — страни по ЕПК, участващите държави членки осигуряват определянето на размера на таксите за поддържане и на дела от разпределението им.
- 86 Колкото до член 9, параграф 1 от обжалвания регламент, от текста на тази разпоредба следва, че участващите държави членки възлагат по смисъла на член 143 от ЕПК изброените в тази разпоредба задачи на ЕПВ.
- 87 След като, обратно на твърденията на Кралство Испания, законодателят на Съюза не е делегирал на държавите членки или на ЕПВ притежаваните от него по силата на правото на Съюза изпълнителни правомощия, установените от Съда принципи в решение Meroni/Върховен орган (9/56, EU:C:1958:7) не могат да намерят приложение.
- 88 Поради това четвъртото и петото основание следва да се отхвърлят.

По шестото и седмото основание — нарушение на принципите на автономия и еднакво прилагане на правото на Съюза

Доводи на страните

- 89 В твърденията си, че шестото основание е налице, Кралство Испания изтъква, че запазването на автономията на правния ред на Съюза предполага, че правомощията на Съюза и неговите институции не трябва да се изопачават от никой международен договор. В случая обаче това не било така.
- 90 В първата част на шестото основание Кралство Испания твърди, че няма съществена разлика между Споразумението относно ЕПС и проекта за споразумение, с който да се създаде компетентен съд за европейски и общностни патенти, който Съдът е обявил за несъвместим с разпоредбите на Договора за ЕС и Договора за функционирането на ЕС (становище 1/09, EU:C:2011:123). От една страна, единният патентен съд не бил част от институционалната и съдебната система на Съюза. От друга страна, Споразумението относно ЕПС не предвиждало гаранции за запазване на правото на Съюза. Дори да се предположело, че предвиденото в член 23 от Споразумението относно ЕПС пряко възлагане на отговорност — поотделно на всяка договаряща държава членка и колективно, включително за целите на членове 258—260 ДФЕС, е съвместимо с Договорите, то било недостатъчно в това отношение.
- 91 Във втората част на посоченото основание Кралство Испания твърди, че с присъединяването си към Споразумението относно ЕПС участващите държави членки упражнили компетентност, която понастоящем принадлежала на Съюза, като това е в нарушение на принципите за лоялно сътрудничество и автономия на правото на Съюза. След влизането в сила на Договора от Лисабон Съюзът разполагал с изключителна компетентност за сключването на международно споразумение, доколкото то може да засегне общите правила или да измени техния обхват. Споразумението относно ЕПС обаче засягало Регламент № 1215/2012 и подписаната на 30 октомври 2007 г. в Лугано Конвенция относно компетентността, признаването и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела (ОВ L 339, стр. 3) и изменяло техния обхват.

- 92 Накрая, в третата част на шестото основание Кралство Испания поддържа, че от член 18, параграф 2, първа алинея от обжалвания регламент следва, че прилагането на посочения регламент изцяло зависи от влизането в сила на Споразумението относно ЕПС. Член 89 от посоченото споразумение предвиждало като условие за влизането в сила на последното депозирането на тринадесетия документ за ратификация или присъединяване, в това число от трите държави членки, в които е породил действие най-голям брой европейски патенти през годината, предшестваща годината, през която е подписано Споразумението относно ЕПС. От това следвало, че ефективното упражняване на компетентността на Съюза посредством обжалвания регламент зависело от волята на държавите — страни по Споразумението относно ЕПС.
- 93 В твърденията си, че е налице седмото основание, Кралство Испания изтъква, че член 18, параграф 2, втора алинея от обжалвания регламент предоставя на държавите членки възможността едностранно да решават дали той да се прилага по отношение на тях. Така, ако държавата членка вземе решение да не ратифицира Споразумението относно ЕПС, този регламент нямало да се прилага по отношение на нея и единният патентен съд нямало да придобие изключителна компетентност на нейна територия за признаване на ЕПЕД, така че ЕПЕД нямало да има единно действие по отношение на посочената държава членка. Това водело до нарушение на принципите на автономия и еднакво прилагане на правото на Съюза.
- 94 Парламентът посочва най-напред, че връзката между обжалвания регламент и Споразумението относно ЕПС е абсолютно необходимо условие за функционирането на ЕПЕД и не нарушава правото на Съюза. Споразумението относно ЕПС отговаряло на двете основни условия, необходими за целите на спазването на автономията на правния ред на Съюза, тъй като, от една страна, естеството на правомощията на Съюза и на неговите институции не било изменено, и от друга страна, това споразумение не налагало на Съюза и на неговите институции при упражняване на техните вътрешни правомощия никакво по-специално тълкуване на съдържащите се в посоченото споразумение правни разпоредби на Съюза.
- 95 Освен това създаването на единния патентен съд не засягало нито едно правомощие на Съюза. На първо място, компетентността за създаване на обща юрисдикция в областта на патентите и за определяне на обхвата на нейните правомощия все още принадлежала на държавите членки и тя не била възложена изключително на Съюза. По-нататък обжалваният регламент изрично изисквал от държавите членки да предоставят изключителна компетентност на единния патентен съд. Посоченият регламент, основан на член 118, първа алинея ДФЕС, позволявал изрично на държавите членки да приемат в областта на патентите разпоредби, предвиждащи дерогации от Регламент № 1215/2012. Освен това законодателят на Съюза изисквал влизането в сила на Споразумението относно ЕПС да се обуславя от необходимите изменения, внесени от законодателя на Съюза в последния регламент по отношение на връзката между него и посоченото споразумение. Накрая, редица разпоредби от Договора за функционирането на ЕС подчинявали влизането в сила на правен акт от вторичното право на Съюза на неговото одобряване от страна на държавите членки.
- 96 Парламентът освен това смята, че отказът на дадена държава членка да ратифицира Споразумението относно ЕПС, който би довел до неприложимост на обжалвания регламент на нейна територия, съставлявал неизпълнение на член 4, параграф 3 ДЕС. Според тази институция, дори да се предположело, че съществува риск за еднаквото прилагане на обжалвания регламент, подобен риск бил оправдан с оглед на необходимостта от гарантиране на ефективна съдебна защита и спазване на принципа на правната сигурност.
- 97 Съветът посочва, че политическият избор на законодателя се състои в свързването на ЕПЕД с функционирането на отделен съдебен орган — единният патентен съд, гарант за последователност на съдебната практика и правна сигурност. Не съществувала никаква правна пречка пред установяването на връзка между ЕПЕД и единния патентен съд, изложена в

съображения 24 и 25 от обжалвания регламент. Впрочем в законодателната практика имало редица случаи, при които приложимостта на акт на Съюза била подчинена на настъпването на външно за посочения акт събитие. Колкото до въпроса за броя на необходимите ратификации за влизането в сила на Споразумението относно ЕПС, установяването на тринадесет на брой ратификации се дължало на волята на държавите членки да гарантират бързото създаване на ЕПЕД и на единния патентен съд.

- 98 Съветът освен това припомня, че член 18, параграф 2 от обжалвания регламент предвижда само дерогация от член 3, параграфи 1 и 2 и от член 4, параграф 1 от посочения регламент, така че единното действие на ЕПЕД да се ограничава до държавите членки, ратифицирали Споразумението относно ЕПС, като останалите разпоредби на Регламента се прилагат за всички участващи държави членки. Предвид значението на връзката между обжалвания регламент и Споразумението относно ЕПС се приемало, че става дума за допълнителна гаранция, за да може посочената връзка да поражда последици по оптимален начин.
- 99 Встъпилите страни, представили становища по шестото и седмото основание, споделят мнението на Парламента и на Съвета.

Съображения на Съда

- 100 На първо място следва да се посочи, че с първите две части от шестото основание се цели да се установи, от една страна, че разпоредбите на Споразумението относно ЕПС не са съвместими с правото на Съюза, а от друга страна, че участващите държави членки не могат да ратифицират Споразумението относно ЕПС, без да нарушат задълженията си, произтичащи от правото на Съюза.
- 101 Следва обаче да се напомни, че в рамките на производство по жалба, подадена на основание член 263 ДФЕС, Съдът не е компетентен да се произнесе по законосъобразността на сключено от държавите членки международно споразумение.
- 102 В рамките на такава жалба съдът на Съюза също така не е компетентен да се произнесе по законосъобразността на акт, постановен от национален орган (вж. в този смисъл решение *Liivimaa Lihaveis*, C-562/12, EU:C:2014:2229, т. 48 и цитираната съдебна практика).
- 103 Следователно първите две части от шестото основание трябва да се отхвърлят като недопустими.
- 104 По отношение на третата част от посоченото основание следва да се отбележи, че член 18, параграф 2, първа алинея от обжалвания регламент предвижда, че последният „се прилага от по-късната от следните дати: 1 януари 2014 г. или датата на влизане в сила на Споразумението [относно ЕПС]“.
- 105 Съгласно практиката на Съда пряката приложимост на Регламента, предвидена в член 288, втора алинея ДФЕС, изисква влизането му в сила и прилагането му в полза или в тежест на субектите на правото да се осъществяват без каквато и да е мярка за въвеждане в националното право, освен ако въпросният регламент възлага на самите държави членки да вземат необходимите законодателни, устройствени, административни и финансови мерки за прилагане на разпоредбите от посочения регламент (вж. решения *Bussone*, 31/78, EU:C:1978:217, т. 32 и *ANAFE*, C-606/10, EU:C:2012:348, т. 72 и цитираната съдебна практика).
- 106 Такъв е разглежданият случай, в който, за да могат да се прилагат разпоредбите на обжалвания регламент, самият законодател на Съюза е оставил на държавите членки, от една страна, да приемат редица мерки в рамките на установената от ЕПК правна уредба, и от друга страна, да

създадат единен патентен съд, който, както е видно от съображения 24 и 25 от посочения регламент, е от решаващо значение за осигуряване на нормалното действие на патента, последователността на съдебната практика и съответно правната сигурност, както и икономическата ефективност за патентоприитежателите.

- 107 Кolkото до изтъкнатия в твърденията за наличието на седмото основание довод на Кралство Испания, че член 18, параграф 2, втора алинея от обжалвания регламент предоставял на държавите членки възможността едностранно да решават дали той да се прилага по отношение на тях, той се основава на неправилно схващане, тъй като тази разпоредба дерогира само член 3, параграфи 1 и 2 и член 4, параграф 1 от обжалвания регламент, но не и останалите разпоредби от този регламент. Тази частична и с ограничено действие във времето дерогация освен това е обоснована от съображенията, изложени в точка 106 от настоящото решение.
- 108 От изложените съображения следва, че шестото и седмото основание следва да се отхвърлят.
- 109 С оглед на всички изложени по-горе съображения жалбата следва да се отхвърли изцяло, наред с предявеното от Кралство Испания при условията на евентуалност искане за частична отмяна на обжалвания регламент.

По съдебните разноски

- 110 Съгласно член 138, параграф 1 от Процедурния правилник загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. Тъй като Парламентът и Съветът са направили искане за осъждане на Кралство Испания и то е загубило делото, тази държава членка трябва да бъде осъдена да понесе, освен направените от нея съдебни разноски, и тези на Парламента и Съвета.
- 111 Съгласно член 140, параграф 1 от същия правилник държавите членки и институциите, встъпили по делото, понасят направените от тях съдебни разноски.

По изложените съображения Съдът (голям състав) реши:

- 1) **Отхвърля жалбата.**
- 2) **Кралство Испания понася, наред с направените от него съдебни разноски, и тези на Европейския парламент и на Съвета на Европейския съюз.**
- 3) **Кралство Белгия, Чешката република, Кралство Дания, Федерална република Германия, Френската република, Великото херцогство Люксембург, Унгария, Кралство Нидерландия, Кралство Швеция, Обединено кралство Великобритания и Северна Ирландия и Европейската комисия понасят направените от тях съдебни разноски.**

Подписи